

Tomislav Šutalo

Otpali list

Tomislav Šutalo

Otpali list

Nakladnik:
Tiskara i knjigovežnica Slog

Za nakladnika:
Vlado Maltar

Autor:
Tomislav Šutalo

Urednik:
Matko Šutalo

Lektor:
Sanja Birović, profesor

Naslovnica - Pejzaž - "suha igla"
Ivica Križanović

Grafički urednik:
Ivan Pritišanac

Tisak:
Tiskara i knjigovežnica SLOG, Belišće

Naklada:
500 primjeraka

ISBN: 978-953-59199-6-4

CIP

Tomislav Šutalo

OTPALI LIST

Ožujak, 2018.

OTAJSTVO TIŠINE

*Nije li tišina
domovina moja*

SONET O TIŠINI

Je li bogohulno reći:
Na početku bje Tišina,
A ne Riječ, kako stoji
U uvodu Svetog Pisma!

Tišina je potka svijeta.
A život je krik tišine.
Svaka riječ je Njom prožeta
Pa uzalud bježi iz Nje!

Koliki su digli buku
Nasrćući na Tišinu
I završili u muku!

I nije li buka smiješna,
A pobuna uzaludna,
U Tišini što je vječna!

POSTOJBINA SNA

Nije li Tišina
Domovina moja

Ta Tišina ponizna
Postojbina sna

Samo se Njoj
Povjeravam

Samo ona me zna

SAM NA PUTU

Nisam ni na kog ljut,
Niti zavidim ikome,
Nek' svatko slijedi svoj put!

I skut je mogući put,
Da ni ne spominjem ikone,
Ali za ovce pitome!

Ja ne znam ni imam li put,
Samo znam da putujem sam
Pa barem ne smetam nikome!

OTPALI LIST

Sve dok se s vjetrom igrao
Iznad ljudi i ćudi,
Zavist je izazivao
Bezbržan, lagan i čist.

A danas, leži na stazi,
Oblaćen, zgnječen i prezren;
Trune u glibu i vlazi!

I on je pao. Dolje je, s nama,
I to pod nogama:
Sad se i po njemu gazi!

Još jedan otpali list!

RASUT I RAZLIVEN

Kad bi život bio
Tečan kao rijeka,
Obalama zbijen,
U koritu skriven,
Gdje bi se gubio?
Ali, život nije
U kalup saliven!

Zato nema lijeka
Usudu čovjeka,
Što vječito luta,
Ranjiv, a otkriven;
Pa sam tako i ja,
Ostao duž puta,
Rasut i razliven!

NA OBALI DRAVE

Vladi Jelkiću

Briga tebe Dravo,
Što ja tužan stojim
Pred otajstvom Tvojim;
I, što ništa ne znam,
Ni zašto postojim
Ako puta nemam,

Pa se svega bojim.
Ponajprije, ove
Ležernosti Tvoje
I nemara kojim
Hladno zapljuskuješ
Mrzle noge moje!

Baš te briga Dravo,
Tebe čeka more,
Daleko i plavo.
A ja nemam kamo.
Meni puta nema.
Bojim se pa stojim!

LICEMJERJE

Ne sličim li santi leda!
Ovaj moj pojavni dio,
Taj što bi svidjet se htio
Svakome tko ga gleda,
Vrh je te ledene sante
Što se potopiti ne da!

No, to je samo vanjština
I tu me najmanje ima.
Nema tu vatre ni dima!

Licemjieran sam i ja
U svijetu licemjerja,
Gdje smijulji se i klima.
Pa će moja suština
Ostati skrivena svima,
Osim djeci i psima!

BUDITE SPOKOJNE, ZVIJEZDE!

Budite spokojne, zvijezde,
Kad znate da niste same;
Sve dok treperim pod Vama,
Imate srce i rame!

I, vama oslonac treba,
Pa se oslonite na me!
Teško je držat` se neba
Ponad tolike tame!

TEŽINA ZEMLJE

Kako je teška ta zemlja,
Tako me satire, melje,
Ja rob sam težine njene!

Što li će ostat od mene,
Osim te šačice zemlje
I želje neostvarene!

LJETNA OSAMA

Dan
Kišan
Ljetan

A ja
Stišan
I sjetan

Samujem
Sunce čekam

OBIČAN DAN

Posve običan dan
I posve obična pruga

Na kojoj čovjek je sam
U pratnji vjerna dva druga

Sjene i tuge njene

Ne znaju kako putuju
Ni kamo vodi ta pruga

Ni čovjek
Ni sjena
Ni tuga

VAŠAR TAŠTINE

Ivici Križanoviću

Ne privlači me buka svijeta,
To uzaludno dizanje prašine;
Ni ta galama, ni opačine,
Gdje mjesto srama oholost šeta!

Pa se dajem otajstvu tišine
Ko pčela kad se dohvati cvijeta:
Ta svaki vašar, pa i taštine,
Prođe bez jednoga magareta!

Ima li mjeta gdje se ne truje,
Nego njeguje narav djeteta;
Pitam se, za se, da se ne čuje,
Kako se plače iza drveta!

UKLET I SAM

Pamtit ću, dabome,
Ovaj proljetan dan:
I zbog tog rumenog sunca,
Koje na počinak sjeda,
I punog mjeseca blijeda,
Što me s istoka gleda.

Ali, još više po tome
Kako me ubija dojam
Da sam uklet i sam,
Između žara i leda:
Tako uklet i sam,
A otići mi se ne da!

OBLAK JEDAN

Dobriši Cesariću

Što ima u oblacima
Da ih netremice gledam:

Dok mi se obzorjem nižu,
Pa pogled k nebu mi dižu,
Sa zemlje gdje mi se plače!

Volim one, samce snene,
Od gomile odijeljene
Koji samosviješću zrače!

Izaberem oblak jedan
Pa ga s očaranjem gledam!

UZDAH

Eee, da je one
Fine tišine;

I slatke slutnje
U sjeni šutnje!

SAMOĆA

Marijanu Filipoviću

Lako je dijeliti društvo,
To imam i s kim i kada.
Ali, samoću svoju
Ne dijelim ni s kim, nikada!

Samoća nije djeljiva,
Samo samoći pripada!

Tu negdje blizu prebiva
I tišinom se prekriva,
Pa se ko sjena prikrađa
Da me grli i cjeliva!

BLAGO OSAME

Osama je utješište moje,
Kućica mirna, intimna.
Tek kad sam u njoj ja znam,
Da mi ne propada dan!

Sladim se njenom tišinom
I nekom finom blizinom,
A bude tako mi lijepo
Da ne bih ni išao van!

Što da se vani izgubim
Ili u mnoštvo zalutam,
Pa se ne znadnem vratiti
I zaboravim biti sam!

ŽUTI MAČAK

Ne pjeva više moj put.
Sad korov na njemu raste,
I trn, što čeka me ljut,
Da me rani duboko,
Da suzom gane mi oko;
To mi on povratak sluti.

Skrenuh ja s njega davno
I provedoh se slavno,
Ko onaj mačak moj žuti,
Što liže rane i kraste.
Život me stjero u kut.
Tamo gdje prestaje put!

ZABORAVLJENI SAN

To, što mi se čini:
Pa, ja ovo znam!
A prvi put čitam
Moglo bi značiti:

Da postoji svijet
Gdje sam ja već bio,
Ali ga rođenjem
I zaboravio:

Kao kada jutrom
Pogledam kroz prozor,
Da vidim kakav je dan,
Pa zaboravim san!

BESANICA

Mori me ta besanica,
Noćna ptica grabljivica.
Tu mi čuči, povrh glave,
 Buči, huči kao sova
I ne pušta iz te strave,
Prijeći u carstvo snova!

Pa, tren prije nego usnem,
Samo hukne isponova
I otpuhne san mi s lica,
Moreći me slikom jave!

POHVALA LUDOSTI

Meni ne treba pameti
Ni samozvane mudrosti:
Dajem te obje aveti,
Za pola ranije ludosti!

Da ludim snovima plovim
I čari ludosti lovim,
A tamo gdje pamet časti se,
Da nikad ne krasnoslovim!

Ta, samo Velika Luda
Vjerovat` može u čuda,
Kad nas ta pamet dovede
Da više nema se kuda!

O UZORIMA

A o uzorima,
Što reći o njima:
Ne znam kamo smjeram
Pa uzora nemam!

K tome, boljeg tko će
Stići i da hoće.
Neka meni mene
I moje samoće!

ČIM PROGОВORIM, GUBIM!

Istinsko Znanje je
osobno
I zato je
nepriopćivo.
Slutim Ga
samo kad šutim,
Pa čim progovorim, gubim!

ČOPOR

Čim svi na jednog nasrnu,
U čoporu, da ga rastrgnu,
A ja snimim tu sliku,
Ne mjerim kivnju ni krivnju,
Već skačem u pomoć samniku,
Jer ne podnosim čopore
Ni čoporativnu viku!

I sâm sam opor za čopor,
Pa, iz iskustva znam,
Što znači ostati sam.

Zato sam uvijek uz jednoga
Protiv čopora bijednoga,
Gdje nema ničega vrijednoga.
I to samo iz razloga,
Što čopor ne zna za sram!

ZOV DIVLJINE

Zdenku Novaku

Podivljam kad pada snijeg;
Kurjak se u meni budi;
Bijelu divljinu žudi
I bijeg u šumu, u grijeh!

A kad me nagne na bijeg,
Taj nagon, jači od sveg,
Ostavljam i dom i stijeg,
Jer divljak ne treba zbjeg!

SAM NA VJETRU

Andreju Pregleju

Pusti ga samog u piću,
On ima ranjivu dušu
Pa rađe truže si jetru!

Pjesnici rijetko niču;
Samo kad vjetrovi pušu
Da budu sami na vjetru!

NJEGOVE PJESME

Njegove pjesme
Nisu ni vedre,
A niti društvene.

Stoje sa strane,
Gole i same,
Do bola sljuštene!

INDIVIDUALNOST

I kapljica kiše
U slobodnom padu,
Da sačuva važnost,

Hvata se za lišće
Da zadrži ime:
Individualnost!

POKISLI VRABAC

Njega je noćas
Gonila kiša
A mene moje
Griješne misli;

Zato sam jutros,
Poliven grijehom,
I ja pod strijehom
Vrabac pokisli.

TAOCI ZEMLJE

E, moj hraste stari
Odavno te gledam
Pa znam tvoju muku.

I ti svoje grane,
Tih stotinu želja
Dižeš prema suncu,

Kao i ja moje
Trudne ruke obje,
Ali, uzalud je.

Tebi se za korijen
A meni za noge
Objesila Zemlja!

TRENDOVI

Mijenjaju se *trendovi*
Niču novi *brendovi*
A ja, onaj isti,
Opet sam na pisti.

Neznam gdje su *frendovi*!

Onda još i dodam:
Samo su budale
Trajno jednoznačne,
Pa se
Zamislim nad sobom.

VOĐE I SLJEDBE

Odrekao sam se
I vođa i sljedbi:
Opekao sam se,
Uz njih ponos blijedi!

Rimokatolik sam,
A k tome i lijen sam,
Služiti i ove
Bogove na Zemlji!

Ni za kim ne trčim,
Nit' me itko slijedi:
Pa barem sam dajem
Pečat svojoj bijedi!

KAD JE TUGA ISTA

Čitam Sidranovo
„Partizansko groblje“;
S pijetetom listam,
Svaka pjesma grob je!

Pa se sjetih kletih
Sarajevskih dana:
Kako zna bit` gorka
Kahva iz fildžana!

Jesen. Pada kiša.
Sumorna kulisa.
I ovdje je groblje
Puno mladog lišća.

Kršćanin-Musliman,
Znači li to išta?
Vjere se još mjere
A tuga nam ista!

IDEJA BESKRAJA

Otkad sam posvijestio
Ideju beskraja,
Osjećam se kraljevski,
Kao pravi kralj!

Odakle god mjerim,
Ja sam centar svijeta
I srce svemira:
A to je i mrav!

Braćo ljudi, sursum cordi!
Pa mi smo kraljevi,
Carevi beskraja!
Podijelimo ovaj osjećaj:

U srcu je izgubljeni raj!

TEROR JEDNAKOSTI

Mom dragom Jakovu!

Baš je dobro, i hvala Ti,
Što smo različiti,
Tako da se svatko može
Nečim podičiti!

„Kakav bi to užas bio,
Kada bi svi bili isti,
Pa sve da su tako lijepi
I pametni kao Ti!“

Čime bih se tad` dičio
I kome bih zavidio!
I, gdje bih se od dosade skrio?
To bi teror jednakosti bio!

SMRT SA SMISLOM

Ako se ikad usmrtime,
To neće biti s razlogom!
Tko god to s razlogom učini,
Umire kao gubitnik!

Zar da ponovljivi razlozi,
Još i na kraju likuju
Nad neponovljivom posljedicom:
E to im neću priuštiti!

Imalo bi više smisla
Odustati bez razloga:
Likovati sam nad sobom
Neočekivano mrtvim.

Umrijeti filozofski,
Iznenaditi i smrt!
Osmisliti i čin smrti,
Smijući joj se u lice!

NEKA ODEM S LASTAMA!

Doći će i taj dan,
Kad će se morati mrijeti...
Ostat ću pred smrću sam,
Što li ću imati rijeti!

Samo da to ne bude
Kad poteče proljeće,
Pa makar već ležao
Bolestan, u krastama!

Neće mi se htjeti
Od divote mrijeti
Ni proljeti ni ljeti:
Neka odem s lastama!

POVRATAK U PRAH

Ako je Stvoritelj
načinio čovjeka
Od one zemlje
na kojoj je rođen,

Onda je mene od Baranje,
Od Njene mekane grude!

Red je da Joj se odužim
I od svog duga ne bježim!
Biti će lijepo kad umrem
Pa Njena prašina budem!

NE DIRAJ NJEGOVE KRUGOVE!

Čovječe, otvori oči,
Pogledaj oko sebe
I sam se osvjedoči:

Nije li sve okruglo;
Ta imaš već uređen svijet!

A Ti baš hoćeš po svome.
E neće tako to proći!

Ne diraj Njegove krugove,
Ne pravi od svega ruglo,
Nego čuvaj taj cvijet!

I, pjevaj pod zvijezdama!

NEMOĆAN PRED VJETROM

Nemoćan sam pred vjetrom,
Tako je širok i jak!
Tko će ga izmjerit` metrom,
Tko će obuhvatit` zrak!

Veliku lulu on puši,
Pa kada otpuhne dim,
Mog`o bi da me i sruši,
Da i ja odvjetrin s njim.

Borim se protiv vjetra,
A teško mirim se s tim,
Da čim se zanižu jedra
Klonem i popustim!

Pa se sagnem pod jedrom
I skupim kao da prosim,
Te tako pritisnut vjetrom,
Buru u sebi nosim!

USHIT

Fra Bonaventuri Dudi

Nočas sam opet
Gledao zvijezde,
Nijem od ushita!

S neba se smiješila
Tajna življenja
Pisana sjajnim
Zvezdanim slovima:

Pa Mi smo ovdje
Samo rad divljenja!

ČAROBNI MJESEC

Samo jedan pogled
Na čarobni Mjesec,

Dovoljan je da me
Oslobodi Zemlje.

I, eto me s njime
Među Zvijezdama!

DALEKO NEBO

Što mi je činiti sad,
Kad mi je nuđeno nebo
Postalo tako daleko?

Mogu ga samo gledati
I maštanju se predati:

Ja, koji zakašnjeh,
Umrijeti mlad!

NEMARAN POGLED

Bijeli se crkveni toranj
U vatri sutona žario,
S crnim križem na vrhu
Što se u nebo zario!

Laste su ga oblijetale
I prizor me je ozario.
Bih li to bio primijetio
Da sam tad i za što mario!

CVJETNI SAN

Volim onaj tren,
Kada sam još snen
I nesvjestan zbilje;
Kad ne znam kud idem
Niti otkud stižem,
A lijen da se dižem!

Ni malom se mravu,
Pod rosom, u travi,
Na zelenoj livadi
Kojoj kraja nema,
Isto tako ne da
Iz cvjetnoga sna!

GRUMEN PRHKE ZEMLJE

Dragutinu Tadijanoviću

Evo me gdje lutam
Opustjelim poljem,
Gologlav i bos.

Otišle su rode,
Jate se i laste,
Ne čuje se kos.

Kukuruzi šušte
Pa na tren ušute:
Primiče se jesen.

A ja, bos i sam,
Tu čučim i mrvim
Grumen prhke zemlje.

POGLED S KARAŠICE

Na Karašici sam. Sam.
Čučim. Razmišljam.
Gledam kako teče.

I ne mari
Što sam ja utučen,
Rezigniran
Zbog ludila svijeta
Pitajući se:
Kamo ćeš čovječe?

Ali, to se ljepotice
Karašice ne tiče:
Zna da navijek teći će!

Ulje na platnu "PRTENI PUT" I. Križanović, 2017.

STARI PR TENI PUT

*Nema nam tragova više
stari put ostade pust...*

STARI PRTENI PUT

Dragom bratu Jozi

Puno je tragova naših
Bilo na starome putu:
Svi smo tad hodali bosu,
Prašinu gazili žutu.

Dugo su stajali tamo,
Znao se svačiji trag,
A skrivao bi ih samo
Tih ljetnih noćiju mrak!

Nema nam tragova više;
Stari put ostade pust.
Isprale su ih kiše
I mrak ih prekrrio gust.

A meni se tako još guta
Ona prašina žuta.
Topla prašina žuta
Sa starog prtenog puta!

DAVNA LJETA

Mirku Vučilovskom

Tko se još sjeća onijeh ljeta
Kad bi se skupilo i više nas
Koji smo tjerali svinje „u klas;“
A s nama bi redovno pošao
I pokoji slobodni seoski pas
Koji bi onda po čitavi dan
Ganjao zečeve, prepelice
I trčke po žitnome strnjaku
Dok bi nam ona bezbrižna ševa
Pjevala gore, visoko, u zraku,
Da bi se, tako zanijeti igrom,
Vraćali tek po mrklome mraku!

E, kakva li to bijahu ljeta!
Tko se još sjeća tih davnih ljeta?
Nikada više takvijeh ljeta!

NOĆ BARANJSKIH ZVIJEZDA

Nisu me, zna se, podigle iz gnijezda
Niti seanse ni vradžbine baba,
Nego me diglo nebo puno zvijezda
I orkestralno kreketanje žaba!

Eto što mene svaki žablji kreket
Uz blistaj zvijezda s nebeskog prostranstva,
I danas tjera u životni zveket
I izazove njegova tajanstva!

Baranjo, majko, kolijevko sjećanja,
Da mi se skriti u tvojoj utrobi,
Da se odmorim od razočaranja!

Da vidim bih li se opet digao
I pohrlio za tvojim zvjezdama
I bih li istu sudbinu stigao!

ZVIJEZDE U OČIMA

Sjećaš se, Baranjo draga,
Davnoga kreketu žaba
I onog malog dječaka
Koji je krišom, iz mraka,
One proljetne noći
Gledao tvoje zvijezde?

Onog, što gledaše dugo,
To sjajno zvjezdano čudo!

Znaš li da on od tada
Ne može sklopiti oči?
I, da ne spava noćima
Zbog tvojih zvijezda u očima!

ŽIDO PUSTARA

Ova pustara,
Tako sustala,
Pusta i stara,
Kao utvara;

Zar je to ona
Žido pustara
Gdje se rodismo
Braća i ja?

Tu više nema
Živa čovjeka.
Uzalud zovem.
Nema odjeka!

MIRIS ŠTALE

Suzom je trebalo platiti
Pronevjerene ideale,
Pa da se poželim vratiti
Miru i mirisu štale!

Znam da će mnogi se zgranuti:
Kakvih sve nema budala,
A drugi samo odmahnuti:
Ma, on i njegova štala!

Al' onog koji se rodio,
Kao i Isus, u slami,
Kamo god život ga vodio,
Njen miris prati i mami!

Ondje se duša odmarala
U opoju konjskoga znoja,
I tko zna čime očarala
I nauživala spokoja!

Eee, da je opet ko' nekad,
U štali nać' se pa leći,
Sanjarit' i šutjeti sve kad
Bih imao išta za reći!

PJESMA O KRAVI

Stjepanu Šmitu

Ti imaš pitome oči
I pogled majčinski drag,
A to što za tobom kroči,
To je tvoj jedini trag!

Je li ti ikad zahvalio
Pijući slatko ti mlijeko,
Kad bi ga piti navalio,
Taj tebi nepoznat netko!

Dok hraniš darom tim svojim
Sve ljude, site i gladne,
Tako se za tebe bojim,
Zbog ruke bezdušne, hladne!

Koja će kobnoga časa
Nožem na tebe sijevnuti,
A ti ćeš, tiho, bez glasa,
Posljednji puta zijevnuti!

I samo spustiti oči,
I pogled, pitom i drag,
Na tele što za tobom kroči,
Nevino slijedeć ti trag!

ODBJEGLA VILA

Pimi, Mirku, Branku,
Zdravku, Vaški, Švaljeku,
Šoletu, Levaku, Adeku.
Džeriju, Maši, Valetu,
Mom Jozi, Darku i
Starom Ignjacu Strugačevcu,
Selskome svinjaru!

Bilo je nečega, znamo,
Što nas je držalo tamo,
Uz naše krave i svinje
Dok nas ne dočeka inje!

Gdje su sad hrastovi stari
Pašnjak i oni bunari:
Jabuke divlje i kruške,
Da blago osladi njuške!

Bilo je nečega, bilo,
Što nas je onamo svilo;
Reci nam, što je to bilo,
Ti davno odbjegla vilo!

BRESKVA U VINOGRADU

Pišti Poslončecu

Otkud se sad baš sjetih
Našeg veliškovačkog gaja
I one zgujene breskve
U vinogradu s kraja.

I kako smo se prikradali
Dok strina Majda je kopala,
Kao da krademo jaja!

Čudesni putevi sjećanja
Tako me na čas svratiše
K jednoj sličici raja!

DAVNA SLIKA

Kasno se vraćemo s polja,
U sumrak, umorni, sami,
Čuju se konji i kola,
A ja dremuckam u slami!

I kroz san gledam to polje,
I oca, i kola, i konje
Kako se gube u tami:
Kad ćemo kući i mami!

MJESTO ZA PLAKANJE

Ja po grobljima ne plačem,
Kad imam mjesto za plakanje:
Pašnjak je veliškovački
Skrivena scena gdje plačem!

Ondje gdje smo se igrali
I neprestalno se smijali.
I gdje je igra završila
A da to nismo ni znali!

I gdje smo zauvijek ostali,
Samo nam grobova nema!
Tamo ja odlazim plakati!
Dođem. Sjednem. I plačem.

ZAGRLJAJ ZEMLJE

Danas sam grlio zemlju,
Ležeći širio ruke,
A uho prinio k tlu
Zbog one tišine muke,
Da čujem, dal` zemlja diše!

Danas sam plak`o na zemlji
Za prijateljima dragim
Koji su prije mene
Pali u zagrljaj zemlje.
Sâm sam. Nema nas više!

KASNI POVRATAK

Je li to moje selo?
Zbunjen sam se zapitao,
Kad nisam nikoga našao,
Dugo sam, predugo skitao!

Gdje mi je nestalo selo?
Kamo su otišli svi?
U mojem selu na mene
Nisu lajali psi!

DUBOKI TRAG

Ugojeni, znojni konji,
Točnije, to su kobile,
Naša Vilma i Cvjetka,
Čilo vuku prazna kola
Starim, blatnim, prtenim
Marijanskim putem,
Raskvašenim učestalim
Kišama, od kojih nam
Tako svjež miriše
Pljuskom tek oprani zrak.

U kolima otac i ja;
Vraćamo se s lipanjskog
Valpovačkog vašara,
(prodali smo tele, za porez,
Stigao je drugi kvartal!)

Vozimo se žitnim poljem
Dok povjetarac njiše
Zrele klasove žita,
Makove i plaviše,
Pa cijelo polje diše,
A pjevaju!

Otac zamišljen šuti
I meko drži „kajase“
Pa ne primjećuje kako se ja,
Cijelim putem od Valpova,
Neprestalno okrećem
I naginjem nad točkove
Da provjerim idemo li
Ravno ili vijugamo,
I koliko dubok ostaje,
U blatu, iza nas,
Za našim kolima trag!

JAVLJANJE IZ SNA

Tko se nije zibao
U zaprežnim kolima,
K ljetnom predvečerju,
Ležeći na sijenu

Dok mu drvo daleko
U zalasku sunca
Nesebično pruža
U zagrljaj sjenu

I, tko nije slušao
Lijeni topot konja
I škripu starih kola
Na prtenom putu

I uz te sve te zvuke
Čuo još i cvrčke,
A kroz jeku zvona
Vjekovni glas crkve

Što će njemu značiti
Ta idila nestala:
Ovo moje naknadno
Javljanje iz sna!?

Kako će doživjeti
To što ga se ne tiče:
Samo će okrenut list
I preko nje prijeći će!

KRAVE NA PAŠI

Miji Kovačiću

Krave na paši,
Ta pastoral,
Tvoj pašnjak snova
I ideala;

Gdje *se je* krava
Napasti znala,
Da bi divota
Na staklo pala!

SUZE U SUTONU

Gledao sam oče
Tvoju bitku s njivom
I konjima ljutim,
Koji su plug vukli,
Šibajući grivom!

I vidio mitsko
Hrvanje - Ti s plugom:
Parao si trbuh
Zapuštene zemlje
Iduć` brazdom dugom!

Kad s tvrdijeh uzda
Nisi pušto konje
Koji su se htjeli
Otarasit uza
Kidajući spone!

Vidio sam gdje se
Saplićeš u brazdi,
U oblaku pare
Od jesenjih kiša
I znoja što bazdi!

A zemlju sam oče
Čuo kako plače;
Kako god si brazdu
Brazdio za brazdom
Boljelo je jače!

Još vas vidim ondje
Sljubljene s tom njivom,
I tebe i konje;
Kako nestajete
U sutonu sivom!

STARA KRUŠNA PEĆ

Ona stara krušna peć
Nama os života bje,
Svetinja i sveta riječ.

Sav se žitak vrtio
Oko dvije riječi:
Kruha i krušne peći!

Pa smo je se držali
Kao pilići kvočke:
Eto nam kruga i točke!

Vatra u peći tek tinja
I još se ne stavlja kruh,
A već miriši lepinja!

Kako je miriso kruh
Od one ljubavi muke
Iz drage bakine ruke!

Nema te peći više,
Ni kruha ni lepinje
Da nam zamiriše.

Zapuhao je napredak
Pa se ohladila peć.
A s njom i ljudska riječ!

VRAPČJI ŠAPAT

Bože, što su tiha
Ta nedjeljna jutra
U našem Valpovu!

I, dok uvijek isti
Ljudi hrle k Misi,
Svečani i čisti,

Ja pijuckam kavu,
Slušajući šapat
Vrabaca na krovu!

Tako na svoj način
Podliježem tišini
I mističnom zovu!

KRIŽ U POLJU

Često se onamo vinem,
Pridem i skrušeno stanem:
Kapu pak, imam li, skinem
I kada slučajno banem!

Pa se prekrižim pred Njim
A glavu ponizno spustim:
Niti pogleda dižem
Niti riječi izustim!

Samo se skupim i šutim
I blizinu Mu ćutim,
Dok sâm u polju stojim
Pod onim Križem pustim!

DIGLE SU ME PTICE

Visoko od zemlje...

DIGLE SU ME PTICE

Mene više nema
I ne tražite me.
Digle su me ptice
Visoko od zemlje.
Pa sad letim s njima
Gdje god ima pjesme!

Ne gubite vrijeme
I ne tražite me;
Ne nadajte mi se,
Ne vraćam se više.
Meni je do pjeseme
I to one, tiše!

PTICE NAGLAS MAŠTAJU

Trebam li biti nesretan
Što sam tu, na salašu,
Sam iz dana u dan?

Tu gdje nikom ne smetam,
A tiha mi Karašica
Dopušta da maštam.

Pa, čim stanem, začujem
Kako ptice pjevaju:
One naglas maštaju!

JASTREB

Gle jastreba,
Gle jastreba,
Ispod neba;

Taj s visoka,
Krajem oka
Plijen vreba.

Znam ja njega:
Krví treba!

ORAO

Ivi Orliću

Orao
Nebo je orao,
Da bi
Nadgledao kraj.

Orao
K nebu je morao,
Da oko
Vidi mu raj!

VODOMAR

Pst! Gle, vodomar!
Na čamcu stoji!
On je tu domar,
Mušice broji!

Kako je plav!
Ali i plah;
Samo ga gledaj
I drži dah!

VRAPCI NA ORAHU

Sjatile se
Vrapci na orahu:
Sjatile se
Po orahu vise,
Širom krošnje
Rasporedili se!

Što li misle
Vrapci na orahu?
Što li misle
Dok onako vise?
„More li ih
Misli uzaludne?“

SKAMENJENA JAJA

Nesmotrenom kretnjom
Digoh divlju patku,
Iz njezina legla
U utrobi debla
Jedne stare vrbe
Ponad same vode!

Osta puno gnijezdo
Skamenjenih jaja!

OTIŠLE SU RODE

Otišle su rode
U plave daljine,
Daleko, daleko,
Preko mora, prijeko.

Pa dalje, još dalje,
K rtu Dobre nade.
A, to je najdalje;
Najdalje odavde!

POZIV LASTAMA

Gdje ste vi, laste?
Odmah dolas`te!

Jeste li čule;
Ma, gdje god da ste!

Tako mi nedostajete
Lastice, ptičice svete.

Vratite se, doletite
Da me podsjetite,
Kako sam letio s vama
Kada sam bio dijete!

ČVORAK

E, čvorak, čvorak!

Lako je tebi,
Kad imaš krila,
Kad si ti čvorak;

Pa pojma nemaš,
Što znači imat`
Pretažak korak.

Ni kako život
Kad ne moš` letjet,
Zna biti gorak!

BIJELA ČAPLJA

Gle, bijela čaplja!
Kako je bijela
I elegantna!

Nevina bjelina!

Ko` pahulja snijega
Bijelo klupko perja:
Zamrznuta kaplja!

Samo što kljun ima!

BEZ NJIHOVA PJEVA

Nema vuga zlatnih
Ni žuna zelenih,
Mojih ptica dragih,
Nema, ne čujem ih!

Hoću li izdurati
Ovu zimu bez njih?
Ili mi je mrijeti
Bez njihova pjeva!

ALBATROS

Kako visoko
Letjeti treba
Između mora
Raspet i neba;

Da bi mu ono,
Modro, široko,
S tim plavim svodom,
Stalo u oko!

CRNA RODA

Miji Vidiću-Baćanu

Tu su i hrast i gnijezdo,
Al' rode nema mi crne.

Ne znaš ti, daleka zvijezdo
Što boli kad srce trne!

Inače bi joj rekla
Da mi se tužnome vrne.

BARTOLOVO

Svakoga me ljeta,
Oko Bartolova,
Neka tuga shrva.

Pritisne mi rame
I ne napušta me
Sve do Josipova.

Jer o Bartolovu,
S kolovoškom vilom,
Odlete i rode.

A s njima mi radost,
Pod rodinim krilom,
Po proljeće ode!

GOLUBOVI

Franciki Majdeniću

Na staromu mlinu,
Vrh sljemena krova,
Okreće se kiši
Uzdignutih krila
Jato goluobova!

Speru li prašinu,
Blještavi ko` svila,
Ponovo se vinu,
Lagani i sjajni
U modru tišinu!

PTICE

Kako su bezbrižne ptice
Ponad našega jada,
Tako malo im treba,
Pjevajuć nalaze hljeba.

Bili smo pticama slični
Prije Velikog pada.
One su naše čežnje
Na pola puta do neba!

SRNE

Na put su preda me stale
Srne, čak četiri male;
A odmah za njima srnjak
Izletje i stade na strnjak!

Rijedak iskonski časak!
Pamtit ću ovaj trenutak
Kao dragocjen vrutak.

No, neki daleki prasak
Trže plahe mi srne,
Koje još gledajuć u me,
Za čas u šumi nestaše
I divljini se predaše;
A s njima i njihov srnjak!

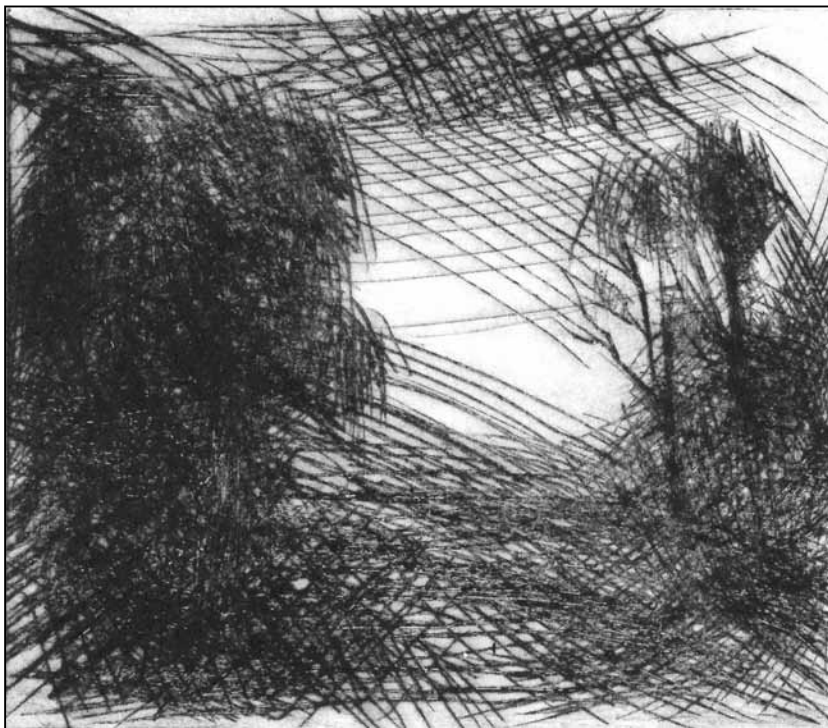
Dok mi ostasmo gdje smo,
I takvi, kakvi već jesmo,
Od običnosti zamrijesmo:

I put. I ja. I strnjak!

DISHARMONIJA

Gledam kako stvari
U prirodi stoje:
Sve je na svom mjestu
I harmonično je!

Samo ja tu ne znam
Niti kamo spadam
Niti čime pravdam
Postojanje svoje!

Suha igla "SUTON" I. Križanović, 2011.

VRIJEME JESENJE

*... A jesen je,
znaj da jesen je!*

VRIJEME JESENJE

Iz pisma Jesenjinu!

Ti ne znaš kako mi jesen
Srce iz grudiju čupa,
Dok čitam „Ispovijed mangupa“,
K Rusiji Tvojim uznesen!

Ni kako sjetno je Sergeje,
Prebirat` to tvoje biserje
U ovo vrijeme jesenje.
A jesen je, znaj da jesen je!

PROLJETNE VODE

Kao da polude
Te proljetne vode
Kad se ispod teških
Okova od leda
I zime preduge
Dograbe slobode;

Pa nas tako slude
Nagle vode lude!

LJETNI VRISAK

Dragom sinu Matku

Volim kad me sred polja
Zlatnozelenog žita
Zapljusne ljetna kiša;

Kad njezin mistični šum
Dotakne srce i um
Pa moje nemire tiša!

Tad ja pod kišom stanem
Te se pustim da kisnem
I od miline svisnem;

Pa od ganuća planem,
Mokar, bodar od kiše,
I s dna iskona vrisnem!

KIŠNO LJETO

Toga se ljeta
Biblijske kiše
Umjesto sunca
Po nama sliš!

A još se ne zna,
Otkud su stigle,
Iz kojeg bezdna
Te kiše silne
Koje su lile,
Lile danima:

Ni što smo bili
Svi tako tužni
I prepušteni
Sebi samima!

KAD ŠUŠTI KIŠA!

Ne bi mi ništa
Značila kiša
Da samo pljušti!

Ali, kad šušti
U lišću kiša,
Kako me stiša!

Il' kad rominja:
Kakva tišina
U meni tinja!

KIŠNO POPODNE

Biti popodne sam,
Slušati kapljice kiše
Kako o prozorski ram
Lupkaju sve to više;

A ne znat' jel' java il' san
Ni što po staklu to piše
Niti što li mi šapće
Ta kiša padajuć tiše!

CVRČAK

Nadasve volim slušati cvrčka!

A, nikad nisam vidio cvrčka
Niti znam kojim glazbalom svira,
Samo sam čuo njegovu pjesmu!

Pa sam prestao sanjati anđele
Kako pjevuše rajske napjeve:
Moja je glazba cvrčanje cvrčka!

Pitam se, čemu žalit' za nebom
I tješiti se neznanim rajem,
Ako li ondje ne cvrči cvrčak?

I ja sam pao na cvrkut cvrčka,
I sve bih dao za cvrkut cvrčka:
Ostat ću ovdje, slušati cvrčka!

KAD ZACVRČI CVRČAK

Što se uvijek
pitam,
Kad zacvrči
Cvrčak?

Tko se ne bi
Htio
Uplesti u
Vječnost?

Pa bar na
Trenutak,
Na tren
Biti cvrčak!

REZONANCA SRCA

To cvrčanje cvrčka
I taj šum u glavi,
Rezonanca srca
Što mi um preplavi.

Sve to mene diže
„k nekoj višoj javi“,
Pa se hvatam zvijezda
A ležim u travi!

KAKO UMIRE LJETO

Danas je umrlo ljeto.
Bilo je krvavo nebo.
Čulo je kako je puklo
Kada je vijalo pseto.

A on je gledao suton
I kako umire ljeto,
I zavijao muklo:
Nije trebalo pseto.

JESENJA SMRT

Sve teže podnosim jesen,
Već se od sjene joj tresem!

Čim mrska kucne na vrata,
Ja sav se povučem u se
I skutren čučnem u kut.

I drhtim, drhtim ko` prut,
Jesenja prijeti mi smrt!

LISTOPAD

Gledam
Kako vjetar
Nasrće na lišće.

A znam,
Listopad je.
I da život list je!

POSLIJE OLUJE

Pod oknom
Našega stana

U lišću
Leži tišina

I jedna
Slomljena grana

JESENJA MONOTONIJA

Još se tek poneki listak
U praznim krošnjama njiše,
Gole su ostale grane
I već su crne od kiše!

I stabla jednako crne
Kad život u njima trne;
Tužno je s jeseni kasne,
Ni ptice nema da prhne!

Monotonija ubija,
Sve dok se od nje ne posrne;
I u sivilo uvija,
A nitko ni da se osvrne!

OLOVAN DAN

Još jedan težak
Olovan dan
S teškom
Umornom kišom

Hladan
Suicidalan
Mračan

Dan kad se
Vapi za smislom

VJEČITA ZIMA

Brzo me
proljeće prođe.

I ljeto
Moje izgorje.

Jesen me
Evo već klima,

A čeka
Vječita zima!

ZIMSKO JUTRO

Ustat se, blijed,
U zimsko jutro,
Pa gledat` snijeg
Što pada žustro,
A vjetar puše
U bijelu zoru!

Pa vidjet` lijet
Tih pahuljica!
Kako se roje
Na obzoru
Kroz kristal mraza
U prozoru!

Izgubiti se
U tom dekoru;
Okićen injem,
U snijegu sinjem,
Utopiti se
U bijelom moru!

KAKO ŠAPUĆE DRVEĆE

Evo me opet u šumi.
Tiho je kao u crkvi.
Od miline poskakujem,
Osvrćem se osluškujem.

Zima je. Šuma miruje.
Pa kad god zastanem, čujem
Kako šapuće drveće.
A lahor tišinu miluje!

Ja volim lutati šumom.
Tu nikom ništa ne dugujem.
Niti sam obuzet umom
Dok s dragim drvećem drugujem!

BJELINA ZABORAVA

Volim kad pada snijeg
Pa mi pobijeli java;

Kada se gubi moj svijet
Med pahuljama gustim,

A ja se samo pustim
Bjelini zaborava!

SANJATI DA PADA SNIJEG!

I ja sam od one sorte
Koja može odoljeti
Svemu osim iskušenju,
Pa se zato klonim šume,
Zimi, kada pada snijeg!

Zacijelo bih poželio
Zagrliti tu bjelinu
I usnuti u divoti,
Samo da bih zauvijek,
Sanjao da pada snijeg.

PRVE VISIBABE

dragoj prijateljici

Ljiljani Muratagić

Čim ugledam nježne
Visibabe sniježne
I jaglace žute
Širom razasute;

Probude se čežnje,
Sjetne, neizbježne,
Slike netaknute
Karlovca i Kupe.

Pa raširim ruke
Da zagrlim sunce,
A sunce je Karlo:
On je moje srce!

Ulje na platnu "JESENJI PEJSAŽ" I. Križanović, 2017.

JESEN USPOMENE

*Ostade mi samo jesen,
Samo jesen uspomene*

JESEN USPOMENE

Čekao sam ju sa cvijetom,
Te večeri, pod kestenom,
Dok cvijet nije zaplakao
Vapeći za sjenom njenom!

Već odavno cvijeta nema,
A i mene mrvi vrijeme;
Ostade mi samo jesen,
Samo jesen uspomene!

Kako je još zvijezda sjala,
One noći, nad kestenom,
Dok se ljubav nadom zvala,
Dok joj nadah se sa cvijetom!

Ne žalim zbog pustih ljeta
Niti duše usamljene,
Žao mi je samo cvijeta,
Što uvenu prije mene!

ČEŽNJE

Još me te čežnje drže
I bez povodca vuku.
Nema ih pa se to brže
Po slabu vrate mi ruku.

Te me iznutra prže
I nemilosrdno tuku;
Zbog čežnji koje me drže
Sve slađu podnosim muku!

NADA

Odavno sunce mi
Krišom
Zađe za oblake
Tavne;

A još joj nadam se
S kišom
Od one godine
Davne!

ŽEĐ I ŽUDNJA

Bila mi je
Na dohvatu
Zagrljaja
I usana,

Nestašna
I nesputana;
Žeđ i žudnja
Godinama!

Kako nam je
Samo znala
Zaiskriti
U očima,

Ona vatra
Što se nije
Dala stišati
U nama!

S NIMFAMA

Navrle
na me,
Slatke
ko` san!

Briga ih
tko sam,
Dok sam
slatkosan!

PUSTOLOVINA

Zamijetih ju
Kako izlog gleda,
Pa se vraća
Da ju snimim sprijeda,
Svjesna društva
Mojega pogleda!

Nagonski me
Draži pustolovina
A razumski,
Tek poslije, enigma:
Tko je lovac,
A tko je lovina!

RASTANAK BEZ POZDRAVA

Recite, što šutite,
što mi ne kažete
Kome vi to mašete
Dok se vjetru dajete,
Vi jablani sneni,
Jablanovi ubavi!

Vi što niste htjeli
Niti daškom dahnuti
Ni listak pomaknuti,
A kamoli mahnuti,
Na rastanku meni
I mojoj ljubavi!

ŠUTI VRBO MOJA!

Šuti, vrbo moja,
Ne plači rad mene
I čuvaj te suze
Za tužnije vrijeme.

Zaboravi oči,
One njene snene
I besane noći
Rad nje probdjevene!

Tko će plakat` sutra
Pokraj Karašice
I tješiti jutra
Kad odlete ptice!

Kad nas grane tvoje
Tužne, osamljene
Podsjetite na moje
Ruke ostavljene.

A vode nam njene,
Bez sunca i sjene,
Poteku niz naše
Dane besmislene!

NIČIJI PJESNIK

Čuvar je bitka

NIČIJI PJESNIK

Ne
priklanja se nikome:
Naciji, vjeri ni rasi;
Niti
pripada ikome;
Niti se gubi u masi!

Pa,
sumnjiv kao heretik,
Ostade ničiji pjesnik!

TUGA BARANJE

Ima li igdje, ma igdje,
Toliko zgusnute tuge
Kao u duši Baranje
Za pjeva ranjene vuge!

Taj kutak Zemlje Hrvatske,
Između Drave i Ugarske!

Nigdje kao ondje nisam
Tako sudbonosno sam:
Kao lane kad ostane,
Bez košute da osvane!

O tugo, tugo Baranje,
Ne naslanjaj mi se na rame!

MAJSTOR SVOG ZANATA

Jozi Vuksaniću

Volio je kopati bunare
I bio je majstor svog zanata,
Kopao je, čisteći i stare,
Za bunar je bio Tata-Mata!

A kopao i vješto i brzo
I za dan bi bunar iskopao,
Taj pred tvrdom zemljom „ni se trzo“,
U posao cijeli bi se dao!

I meni je bunar iskopao,
Na salašu, pokraj Karašice,
Za dan i po vodu je našao
I umio ono znojno lice!

Da bi dao alat i bagere,
Nekom „Musi“, čak iz Črnkovaca,
I prestao kopati bunare,
Majstor Joza iz Bocanjevaca!

Ali, pjesma nije mu gotova:
Sad obnavlja stare krušne peći,
Majstor Joza od zanata nova,
Uvijek ima nešto lijepo reći!

STARI PČELAR

Pavi Bogdaniću

Kako je vrijedan
I poslu predan,
Taj stari pčelar,
Ma, prava pčela!

Samo mu kapne,
Kad god se sagne,
Umjesto meda
Slan znoj sa čela!

TA I TRUTOVI SU LJUDI!

Kako su pčele surove,
Pomore svoje trutove!

Nije li to genocid!
Zašto im se ne sudi?

To mi smrdi na fašizam!
Ta i trutovi su ljudi!

ČUVAR BITKA

Opor
Za čopor,
Sam,
Poput šiljka,

Pjesnik
Je vates
I
Čuvar bitka!

SVETA LUCIJA

dragoj kćeri Luciji, imendanski poklon

Danas je krijesta pjetla
Krvarila obzoru s čela,
A krvava metla od svjetla
Krv je s oblaka mela.

Svodom su plovile slike,
Bez pompe, cike i vike,
Posramljujući pjesnike,
Slikare - umjetnike.

Nebo je bilo to platno
A sunce krvavo klatno.
Tu je i oblak rumen
Ko zemlje crvene grumen.

Danas je sunce imalo
Posebnu rezoluciju,
Umalo nije užgalo
Svjetlosnu revoluciju,
Slaveći svoju sveticu
Svjetlanu - svetu Luciju.

PASJI ŽIVOT

Kako se Roki moj raduje,
Sve od radosti tanca
I od sreće poskakuje
Kad ga oslobađam lanca.

I potom ponovo rastuži
Kad ga se pred veče veže,
Pa moju samilost zasluži:
(kad oči u stranu bježe!)

Šuti, Roki moj, šuti,
I mene vežu lanci,
I stežu možda i jače,
Samo ih kriju kaputi
I ove dugačke hlače!

BISERJE I SVINJE

Lako je bilo onim
Mudracima, u doba
Antičke Grčke i Rima,
Mudrovati na temu,
„Margaritas ante porcos“
I zaklinjati svoje
Vrle suvremenike:
Ne bacajte biserje pred svinje!
Tad je još bilo alternative!

ODJEK RIJEČI

Premda godi
Razgovor ugodni,
Više držim
Do ugodne šutnje

Kroz šutnju se
Naše riječi cijene
I osjeti
Jesu li iskrene.

To je ono
Što na dušu legne
Kad se jeka
Razgovora slegne!

VERGLAŠ U STUTTGARTU

Stuttgart, dvije i deseta.
Posljednji dani su ljeta,
Verglaš ulicom šeta!

I, vergla stari taj verglaš
Kao da moli očenaš!

A, dok mu vergl zvrči
I sjetom dalekom zvuči,
Prošlost Stuttgartom huči!

SUZE AFRIKE

Vodopad
Na rijeci Zambezi;
Ta voda,
Teška od suza,
Nad bijelom dugom!

I Kilimandžaro
I snijezi;
Sloboda,
S ranom od uza,
Nad crnom tugom!

OZBILJAN RAZLOG

Postoji
ozbiljan razlog
Zašto bih
možda trebao
Ipak imati mobitel:

Da se
ne javim nikome!

UZALUD MU KRIK!

Prisjetim se često,
A rijetko bez suza,
Našeg umjetnika
Ivana Francuza.

Izvorni je slikar,
Mislilac i pjesnik,
Jednom riječju posve
Osebujuć lik.

Al' za Marijence,
Osijek i Mi`oljac,
To ne znači ništa:
Uzalud mu krik!

Kad je manje sensa
Među "pismoznancima",
nego sapiensa
med Neandertalcima!

KOVAČ PLANINE

Petru Gudelju

Vidite ovo
Kameno slovo,
Ovu planinu
Što sam ju skovo!

O, Biokovo,
O, Biokovo;
Dugo sam, dugo,
Tu pjesmu kovo!

PROLAZNIOST I VJEČNOST

A. B. Šimiću

Tek u Tvojim pjesmi
O čovjeku i brijegu
Sastaše se na čas
Prolaznost i vječnost
Da razjasne svoga
Postojanja smis`o;

Pa je tako čovjek
Na svojem kraju
Prešao u zvijezde,
Dok se brijeg, ta plava
Skamenjena vječnost,
U pjesmu upis`o!

Nebi se ni znalo
Kakav bezdan dijeli
Te osobenjake,
Da ti mis`o nije
Teža od kamena
Pod kojom si sis`o!

OTKUCAJ SRCA

U tišini
S l u š a m
Otkucaje srca;

A u meni
S v e m i r,
Cijeli svemir kuca!

SADRŽAJ:

OTAJSTVO TIŠINE	5
SONET O TIŠINI	7
POSTOJBINA SNA.....	8
SAM NA PUTU	9
OTPALI LIST	10
RASUT I RAZLIVEN	11
NA OBALI DRAVE.....	12
LICEMJERJE	13
BUDITE SPOKOJNE, ZVIJEZDE!	14
TEŽINA ZEMLJE.....	15
LJETNA OSAMA	16
OBIČAN DAN	17
VAŠAR TAŠTINE	18
UKLET I SAM	19
OBLAK JEDAN	20
UZDAH.....	21
SAMOĆA	22
BLAGO OSAME.....	23
ŽUTI MAČAK	24
ZABORAVLJENI SAN.....	25
BESANICA	26
POHVALA LUDOSTI	27
O UZORIMA.....	28
ČIM PROGОВORIM, GUBIM!	29
ČOPOR.....	30
ZOV DIVLJINE	31
SAM NA VJETRU.....	32
NJEGOVE PJESME.....	33
INDIVIDUALNOST	34
POKISLI VRABAC.....	35
TAOCI ZEMLJE	36
TRENDOVI.....	37
VOĐE I SLJEDBE.....	38

KAD JE TUGA ISTA.....	39
IDEJA BESKRAJA.....	40
TEROR JEDNAKOSTI.....	41
SMRT SA SMISLOM.....	42
NEKA ODEM S LASTAMA!.....	43
POVRATAK U PRAH.....	44
NE DIRAJ NJEGOVE KRUGOVE!	45
NEMOĆAN PRED VJETROM	46
USHIT	47
ČAROBNI MJESEC	48
DALEKO NEBO.....	49
NEMARAN POGLLED.....	50
CVJETNI SAN.....	51
GRUMEN PRHKE ZEMLJE.....	52
POGLED S KARAŠICE	53
STARI PRTENI PUT	55
STARI PRTENI PUT	57
DAVNA LJETA	58
NOĆ BARANJSKIH ZVIJEZDA	59
ZVIJEZDE U OČIMA	60
ŽIDO PUSTARA.....	61
MIRIS ŠTALE	62
PJESMA O KRAVI.....	63
ODBJEGLA VILA	64
BRESKVA U VINOGRADU	65
DAVNA SLIKA.....	66
MJESTO ZA PLAKANJE	67
ZAGRLJAJ ZEMLJE.....	68
KASNI POVRATAK.....	69
DUBOKI TRAG.....	70
JAVLJANJE IZ SNA.....	72
KRAVE NA PAŠI.....	73
SUZE U SUTONU.....	74
STARA KRUŠNA PEĆ	76
VRAPČJI ŠAPAT.....	77
KRIŽ U POLJU	78

DIGLE SU ME PTICE79

DIGLE SU ME PTICE	81
PTICE NAGLAS MAŠTAJU	82
JASTREB.....	83
ORAO.....	84
VODOMAR.....	85
VRAPCI NA ORAHU.....	86
SKAMENJENA JAJA	87
OTIŠLE SU RODE.....	88
POZIV LASTAMA.....	89
ČVORAK.....	90
BIJELA ČAPLJA	91
BEZ NJIHOVA PJEVA	92
ALBATROS.....	93
CRNA RODA	94
BARTOLOVO	95
GOLUBOVI	96
PTICE	97
SRNE	98
DISHARMONIJA	99

VRIJEME JESENJE 101

VRIJEME JESENJE.....	103
PROLJETNE VODE	104
LJETNI VRISAK	105
KIŠNO LJETO	106
KAD ŠUŠTI KIŠA!	107
KIŠNO POPODNE	108
CVRČAK	109
KAD ZACVRČI CVRČAK.....	110
REZONANCA SRCA.....	111
KAKO UMIRE LJETO.....	112
JESENJA SMRT.....	113
LISTOPAD	114
POSLIJE OLUJE	115
JESENJA MONOTONIJA.....	116
OLOVAN DAN	117
VJEČITA ZIMA	118

ZIMSKO JUTRO	119
KAKO ŠAPUĆE DRVEĆE.....	120
BJELINA ZABORAVA	121
SANJATI DA PADA SNIJEG!.....	122
PRVE VISIBABE.....	123
<i>JESEN USPOMENE.....</i>	<i>125</i>
JESEN USPOMENE	127
ČEŽNJE.....	128
NADA	129
ŽEĐ I ŽUDNJA	130
S NIMFAMA	131
PUSTOLOVINA.....	132
RASTANAK BEZ POZDRAVA.....	133
ŠUTI VRBO MOJA!	134
<i>NIČIJI PJESNIK.....</i>	<i>135</i>
NIČIJI PJESNIK.....	137
TUGA BARANJE.....	138
MAJSTOR SVOG ZANATA	139
STARI PČELAR	140
TA I TRUTOVI SU LJUDI!.....	141
ČUVAR BITKA.....	142
SVETA LUCIJA	143
PASJI ŽIVOT	144
BISERJE I SVINJE.....	145
ODJEK RIJEČI	146
VERGLAŠ U STUTTGARTU	147
SUZE AFRIKE	148
OZBILJAN RAZLOG.....	149
UZALUD MU KRIK!	150
KOVAČ PLANINE.....	151
PROLAZNIOST I VJEČNOST	152
OTKUCAJ SRCA.....	153
SADRŽAJ:.....	155
BILJEŠKA O AUTORU.....	160

BILJEŠKA O AUTORU

Tomislav Šutalo, rođen je 15. ožujka 1950. godine u Osijeku. Djetinjstvo i mladost proveo u obitelji s ocem Matom, majkom Janjom i bratom Jozom, na Židopustari i u Novom Nevesinju, u Baranji, a potom u Veliškovcima, općina Valpovo, gdje je završio gimnaziju. Diplomirao na Pravnom fakultetu u Zagrebu 1974. godine. Bio je sudac Općinskog suda u Valpovu, a potom odvjetnik u Donjem Miholjcu.

Oženjen, supruga Ana r. Mihaljević, djeca Matko i Lucija, te unuci Jakov, Mila i Izak.

Sudionik je demokratskih promjena i dragovoljac Domovinskog rata. Bio je zastupnik u Hrvatskom Saboru, u prvom i drugom sazivu, te savjetnik Predsjednika Republike Dr. Franje Tuđmana, za unutarnju politiku, 1992-1993. Nakon isteka zastupničkog mandata 1996.g. nastavio rad u odvjetništvu i posvetio obiteljskom životu.

Majstor je karatea. Osnivač je i trener karate kluba u Valpovu od 1972. g. Može ga se naći na salašu onkraj Karašice, gdje vrtlari i pčelari i pjeva i kupa se. Niti čita novine, niti gleda TV. Nema niti mobitel, nit mari za BDP.

Ovo mu je treća zbirka pjesama. Prvu, pod nazivom „Pjesme i usputne misli“ objavio 2010. a drugu, „Hladne kiše“ 2014. godine, putem naklade „Ceres“. Sam, samouk, „sam na vjetru“ ne pripada ni jednoj „pjesničkoj školi“, niti „trendu“. „Ne zna kamo smjera, pa uzora nema!“

ISBN: 978-953-59199-6-4

